

פניני הפרשה

בס"ד פרשת וישלח תשפ"ד

פנינים לשלחן שבת

בשבוע הבא
אי"ה יצא עלון
מורחב מלא מזן
אל זן בענייני
חנוכה, פנינים,
קושיות,
פלפולים,
סיפורים ועוד.
המעוניין
להשתתף
בהוצאת
ההדפסה
המרבית וכן בבד
להנציח את שמות
יקיריו וכדו', יפנה
לפל"א או לאימיל
המופיע בתחתית
העמוד הבא.

נושא בפרשה / ייסורים

בפרשת השבוע מסופר איך יעקב התכונן כשנודע לו שעשו הולך לקראתו עם 400 חיילים ורצונו להורגו. אחד מהדברים שיעקב עשה היה להתפלל, וכתוב בפסוק שבתוך דבריו הוא אמר כך: "קטונתי מכל החסדים ומכל האמת", ומפרש רש"י: "נתמעטו זכויותי ע"י החסדים והאמת שעשית עימי, לכך אני ירא שמה משהבטחתי נתלכלכתי בחטא ויגרום לי להימסר ביד עשו".

מבואר כאן שיעקב חשש שמה הוא עשה איזה חטא ובגלל זה עשו יצליח להרוג אותו. זאת אומרת שהחטא גרם שיבואו עליו ייסורים. ולכן יעקב עשה 'חשבון הנפש' עם עצמו על מעשיו.

ורואים מצורת מחשבתו של יעקב אבינו נקודה מאוד יסודית בסוגיית ה'ייסורים'. אמנם אין לנו עסק בנסתרות ובדרכי השי"ת, וכשיש לאדם ייסורים כל-שהם נדרשת אמונה בהשי"ת שיש כאן איזה מסלול מחושב שכל-כולו הוא בוודאי רק לטובת האדם, אולם אעפ"כ הרבה פעמים הייסורים באים כדי לעורר את האדם משנתו כדי שישפר את מעשיו ויעבוד על עצמו.

הקב"ה מרחם על האדם, הוא רוצה שיהיה לו טוב בעוה"ז ובעוה"ב, ולכן הוא מביא על האדם ייסורים כ'תזכורת', שע"י הייסורים האדם יעצור לרגע משגרת החיים ויתבונן 'למה הגיעו לי הייסורים?', ויפשפש במעשיו ויתקנם, וייתב לו. וכך הייתה תמיד הלך מחשבתם של אנשים גדולים וצדיקים.

תמצית הפרשה

לאחר שיעקב שהה בבית לבן 22 שנה, חזר לארץ ישראל, ושולח מלאכים שיבדקו אם עשו עדיין רוצה להורגו, המלאכים חוזרים ומודיעים לו שעשו צועד לקראתו ועימו 400 חיילים. יעקב נוקט שלשה תכסיסים: א. מחלק את משפחתו לשתי חלקים, נותן רווח מהלך יום בין קבוצה לקבוצה, מטנה שאם האחת תיהרג השנייה תינצל. ב. תפילה. ג. מכין דורון, מאות בהמות ממינים שונים, ומטנה לעשו. לילה קודם המפגש עם עשו, יעקב ומשפחתו חוצים את 'נהר יבוק', יעקב שכח כלים קטנים בעבר הנהר, חס עליהם וחוזר לקחתם. בעת שהוא לבדו בא 'שרו של עשו' (מלאך) ונלחם עימו, יעקב נפצע ונעשה צולע ברגלו. למחרת עם זריחת השמש, ריפאה השמש את מכתו. המפגש עם עשו: יעקב משתחוה 7 פעמים לפני עשו לתת לו כבוד, רחמי עשו גברו והוא חיבק ונישק את יעקב, אח"כ השתחוה לאה וילדיה רחל ויוסף בנה. יעקב מפציר בעשו שיקבל את המנחה ועשו מקבל. עשו מציע שיעקב יבוא לגור לידו ב'שעיר' ויעקב אומר לו שיבוא בהמשך [אבל לא התכוין באמת לבוא, עיי' רש"י לג, יד], ועשו הלך לדרכו. יעקב הגיע ל'סוכות', גר שם חצי שנה, אח"כ הגיע ל'שכם'. יום אחד יצאה דינה בתו לרחוב, ראה אותה וצוץ 'שכם בן חמור' (חמור) היה נשיא שכם), חטף אותה ונשא אותה לאשה בכפייה שלא ברצונה. לאחמ"כ הגיע אל יעקב וביקש לשאת אותה באופן רשמי, ותמורת זה יתן להם כסף רב, כמו"כ הציע שבני יעקב יתחתנו עם בנות העיר שכם והיו לעם אחד. בני יעקב הסכימו לכך בתנאי שבני העיר שכם ימולו עצמם, ואכן בני העיר מלו עצמם. שמעון ולוי בני יעקב לא נרגעו מהעוול הנורא והמעשה השפל ש'שכם בן חמור' עשה לדינה, וביום השלישי למילה כשכל בני העיר כואבים וחלשים ולא היה להם כח להתנגד, הלכו שמעון ולוי והרגו את כל הזכרים ובתוכם את שכם ואת אביו חמור, לקחו משם את דינה, וכן רכשו רב, ואת כל הנשים והטף לקחו בשבי. יעקב כעס על מעשיהם, כי חשש שהעמים השונים שהיו אז בארץ ישראל ירצו לנקום. היה נס וכולם פחדו מלחוב, ראה אותה יעקב. לאחר מעשה זה נסע יעקב משכם לבית קל, שם מתה דבורה מינקת רבקה ונטמנה שם. הקב"ה משנה ליעקב את שמו ל'ישראל'. יעקב יצא מבית קל ונסע לכיוון בית לחם שם רחל מולידה את בנימין ומיד אח"כ מתה, ויעקב קובר על אם הדרך סמוך לבית לחם. יצחק מת זקן ושבע ימים בגיל 180 ונקבר במערת המכפלה.

וַיִּחַץ אֶת הָעַם אֲשֶׁר אִתּוֹ... לְשָׁנֵי מַחְנוֹת: וְהָיָה הַמַּחֲנֶה הַנְּשָׂאֵר לְפָלִיטָה (לב, ח-ט).

תמוה, וכי עשו לא יכול להרוג גם את המחנה השני? אלא, יעקב זכר שרבקה אימו התנבאה שהוא ועשו ימותו באותו יום (ברא' כז, מה, וכפי שאכן היה, כמו"כ במדרש שעשו הפריע לקבור את יעקב, וחושים בן דן ערף את ראשו) ולכן הוא עשה חשבון מחוכם: הוא שם רווח של מהלך יום

אחד' בין קבוצה לקבוצה, כדאי' במדרש, ואז גם אם עשו יצליח להרוג אותו ואת הקבוצה הראשונה שעימו, אבל עד שיספיק להגיע אל המחנה השני שנמצא במרחק מהלך יום, עשו כבר ימות... כיון שהוא צריך למות באותו יום שיעקב ימות... וממילא המחנה השני ישאר לפליטה.

(ילקוט האורים' בשם 'מצודות דוד' / 'חנכות התורה' / רבי יונתן אייבשיץ זצ"ל)

וַיַּעַבְדְּ בְּכַף יָרְכוֹ וַתַּקַּע כַּף יִרְךָ יַעֲקֹב (לב, כו).

המלאך פצע את יעקב בכדי לפוסלו מן העבודה, שהלא העבודה בביהמ"ק בככורות והרי יעקב קנה מעשו את הבכורה: רמז לזה: "בכף ירכו" בגימטריא "לפסלו מכהונה". (בעל הטורים)

עַל כֵּן לֹא יֵאָכְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גִּיד הַנֶּזֶף (לב, לג).

על כן שעשו בני ישראל שלא כהוגן שהניחוהו ללכת יחידי ולא עשו לו לוויה והוזק על ידם בגיד הנשה לכך אסר להם הקב"ה גיד הנשה כדי שיהיו זהירין במצוות לוויה משם ואילך. (דעת זקנים)

וְהָיָה בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהֵיוֹתָם כְּאֲבִים (לד, כה).

תימה מה ראו לרמות את בני העיר לאמר להם להימול, ואח"כ הרגום? וי"ל שלא עשו רמאות, אלא ביום השלישי למילתן היו בני העיר שכם מצטערין ומתחרטין על המילה, ולכן הרגום.

עוד צ"ע למה המתינו ראובן ושמעון עד יום השלישי, דאין לומר שהיו כואבים יותר ביום השלישי מביום הא' וב' וי"ל כי כל אנשי שכם לא יכלו להמול כולם ביום אחד ולא בשנים, ורק ביום השלישי שכבר מלו כלן, מיד ויקחו איש חרבו. (דעת זקנים)

תולדות חיי

יצחק אבינו

נולד בארץ ישראל לאברהם בן ה-100 ולשרה בת ה-90. בראשית כ"א, בגיל 37 היה את 'עקידת יצחק', אז גם נפטרה אימו. רש"י כ"א, כ בגיל 40 נשא את רבקה אחות לבן הארמי. ברא' כ"ב, בגיל 60 נולדו ילדיו התאומים, יעקב ועשו. ברא' כ"ב, כו בהיותו בן 75 נפטר אברהם אביו. ברא' כ"ד, ז היה רעב בא"י והוא ירד לגרר, לאחר תקופה עבר לבאר שבע, ולאחר תקופה חזר לא"י וגר בקרית ארבע (ברון) עד פטירתו. ברא' כ"ז, א-ב, וברא' כ"ז, לו בגיל 123 היה הסיפור של הברכות ליעקב ועשו רש"י כ"ז, ב. בן 168 כשהתרחשה מכירת יוסף רש"י לה, כט. בגיל 180 נפטר זקן ושבע ימים, ונטמן במערת המכפלה. ברא' לה, כח וברא' מט, לא

התהילים שהדירו שינה

השעה היתה 2:00 לפנות בוקר, כאשר קרובי משפחתנו חזרו מסעודת שבע ברכות. גם החתן והכלה עצמם היו באותו רכב בו נסעו ההורים ושני ילדיהם הקטנים. הגשם ירד כמו שטפוף, משחזר נהג הרכב הנרגש. "נסענו בכביש 443, ולא הצלחתי לראות מטר לפני מה מתרחש, מעוצמת הגשם. נסעתי בזהירות רבה בעיקולי הדרך, וכאשר הגעתי לעיקול הסמוך לבית חורון אף הורדתי הילוך, מכיון שמתחילה שם ירידה מסויימת. הרכב נע כעת במהירות וחילה של כ-40 קמ"ש בלבד, כאשר הנהג האחראי מנווט את הרכב בזהירות, בעלטה ותחת מטר כבד מאוד. "ואז, ממש בעיקול הדרך, אני מרגיש שהרכב פשוט נשמט ומתחיל להיסקף! נחשול אדיר של שטפון הצפה את הכביש וסחף עמו את הרכב, כביכול היה ספינה נטרפת בלב ים. הרכב התנגש במעקה הבטיחות שבצד הדרך, ואני חששתי שמא עוד מעט קט נתהפך כולנו אל מעבר לו. לא ידעתי האם יש שם תהום מצד ימין או קרקע מוצקה, ולכן בהיסטריה משכתי את ההגה בעוצמה שמאלה, להתרחק מן השול הימני החשוף, שאיני יודע מה יש בסמוך אליו." מעוצמת סיבוב ההגה, החלה המכונית להסתחרר על מקומה, תוך שהיא מחליקה והולכת לכיוון הנתיב השמאלי. זעקות האימה נפלטו מפי יושבי הרכב, בעוד הילדה הקטנה, שנמה עד כה בשלווה בכסא הבטיחות מתעוררת ופורצת בצווחות יללה ופחד. "תוך כדי סיבוב והטחה שמעתי את קול בכיה של הבת, ונרגעתי" - מספר אביה. "לפחות הכנתי שהיא בחיים ב"ה, ולא קרה לה מאומה." קולותיהם של יתר יושבי הרכב התערבבו בקולות המעיכה של המכונית, שנחבטה והסתובבה סביב צירה, עד ש... ארבעת הצמיגים התפוצצו בבת אחת. בחסדי שמים, העובדה שצמיגי הגומי נקרעו, וגלגלי הבזל התחככו באספלט - גרמה לעצירת הרכב, שעלול היה להתהפך כליל. "יצאנו מן הרכב, הוצאנו את הילדים, ועמדנו המומים בגשם השוטף. תוך שאנו מביטים ברכב המעוק שזה עתה ישנו בתוכו. אין ספק, כי העובדה שכולנו היינו גורים בצורה תקינה ומאובטחת, היוותה בחסדי שמים גורם מכריע בכך שאיש לא נפצע או חלילה גרוע מכך, מעוצמת הטלטולים שחווה הרכב. שוטרים שהגיעו למקום ציינו בפנינו, כי לפי מראה הרכב, זה נס שכל הנוסעים יצאו בריאים ושלמים." כמובן, בני המשפחה פונו לבית חולים סמוך לצורך בדיקה כללית, אליהם הצטרפו, בלחץ ובחזרה, המחוננים משני הצדדים - שהיו עדיין בבגדי השמחה, ולא אימינו כיצד זה הפך הערב הנינוח והשמח לערב של תאונה עוצמתית ובדיקה רפואית. אלא שהדאגה התחלפה במהירות בשמחה ובהודיה לבורא העולם - על חבטות יבשות בלבד, על כאבים מקומיים בלבד, ולא על אסון גדול יותר שבהחלט היה עלול להתרחש, חלילה. חסדי ה' לא תמו ורחמיו לא כלו. וכך מצאו כולם את עצמם במצב לא-שיגרת, אומרים ברכת 'הגומל', תוך שבח הודיה להשי"ת שהותרים במסלול החיים, לחיים טובים ולשלום. אלא שכאן לא מסתיים הסיפור. אם המשפחה שנסעה ברכב, התקשרה כעבור מספר שעות, ובקול רועד שיתפה את אחותה בתאונה שארעה. "אני לא מאמינה" - קראה האחות, וקולה נשק מבכי נרגש. "את לא יודעת מה קרה לי הלילה. בסביבות השעה 1:30 התעוררתי לקול הברקים והרעמים והגשם הכבד ששטף את האזור. משום מה, ואין לי מושג למה, התגנב למוחי חשש מפני תאונות דרכים, חלילה, העוללות להתרחש בשל מזג האוויר הסוער. "אוי ואבוי", הרהרתי לעצמי. "הגשם הכבד הזה, מזג האוויר הסוער הזה, עלולים לגרום לתאונות דרכים חמורות..." "נטלתי אפוא ספר תהלים, ובמשך שעה ארוכה - פשוט אמרתי תהלים, כדי שלא תתרחשנה תאונות דרכים בעקבות מזג האוויר. לבי ניבא, ולא ידע מה ניבא. "למותר לציין, כי היתה זו בדיקה השעה, בה אחותה ובני משפחתה החליקו ונסחפו בצומת בית חורון בכביש 443. אותה שעה בה התסחררו בעוצמה בשטפון האדיר. אותה שעה בה נחלצו ויצאו בחסדי שמים ללא פגע. אכן, כוחו של קשר לבבי אמיץ, שגרר תחושה לא טובה באמצע הלילה, ואמירת תהלים למען כלל ישראל, שלא תארע חלילה תאונה, ובוודאי שלא נפגעים... (בנימין חניקס, 'הערת אגב', 'המודיע' - מדורים)

זכרונות מהעיירה

הסיפור שלפנינו, הינו אמיתי לחלוטין, ומבוסס על רשימות זכרונותיו של בן העיירה בה התרחש המעשה. לר' מאטיס מהעייר מעדועדיטש שבבלארוס, הייתה 'חברה לפתרונות לוגיסטיים'. טוב, אז עוד לא קראו 'לחברת הובלות' בשמות כאלו מופוצצים. גם לא היו לו משאיות, כי אם כמה סוסים בעורתם הוביל גזעי-עץ מיערות הסביבה לנהר הסמוך. בשפת הנהר היו יוצרים מהגזעים מעין רפסודות, ומניחים להם לשוט עם הזרם לכיוון גרמניה. מאטיס זכה לשם-טוב, וכל סוחר היעירות השתמשו בשירותיו. את סוסיו האכיל מאטיס בשיבולת שועל של סוחר התבואה ר' משה מרדכי טוקצ'ינסקי. את המספוא רכש בהקפה ולא במזומן. פעם בחודש, בראש-חודש בשעה 8 בבוקר בדיוק, היה משלם על הסחורה. מכיוון שהמושג "העברה בנקאית" לא היה נפוץ בכפרים, היה מגיע בעצמו לשלם, או שהיה שולח שליח עם 100 רובל "עד ל התחשבות." ויהי היום, ראש-חודש הגיע, והכסף ממאטיס מתמהמה. השעה כבר 12:00 בצהריים, ועדיין אין כל סימן לא ממאטיס ולא מהשליח שלו... טוקצ'ינסקי מתפלא, ומחליט לקפוץ למעדועדיטש לבדוק שהכל בסדר. כיון שפניו נתקלות במאטיס הוא לא שומע את התנצלות אלא להיפך: "מה קרה שהפעם לא ההזרת עם השליח קבלה על התשלום?"... "שליח? קבלה? על מה מדובר?... מאטיס מעדכן שכמו מדי ראש-חודש, כבר בשעה 6 בבוקר שלח שליח עם מאה רובל. השליח הפעם היה לייבל - הבן של הצורך המקומי עליו השלום. אז איפה לייבל? כאילו בלעה אותו האדמה. השניים החלו לחשוש שמא פקד אותו אסון? הוא הרי נסע עם כסף דרך היערות ולייבל הוא הלוא המפונס היחיד של אמו האלמנה ושלושת אחיו הקטנים, אוי ווי! מאטיס וטוקצ'ינסקי יצאו מיד לדרך על מנת לחפש את לייבל. נסעו לאט, סרקו ורחצו בכל המקומות דרכה היה אמור לייבל לעבור בדרכו. התעניינו אצל כל הנוסעים ועוברי-האורח שמא ראייתם? שמא שמעתם? שמא שמתם לב? אך הכל לשוא - אין קול ואין קשב. האכסניה של ר' שיע איזיקוביץ, אולי פה יודעים משהו? "לא", עדכן אותם בעל האכסניה. "לייבל כלל לא נתכן להגיע היום למקום מגוריו של טוקצ'ינסקי. הוא התכוון לתפוס רכבת-מהירה. לאן? אין לי מושג!" הנובל נמלט עם הכסף! - קלטו מיידית השניים... מיהרו לתחנת הרכבת האזורית כשדים-משחת. מי יודע. אולי עוד יצליחו לתפוס את הברנש. הם הגיעו בשנייה האחרונה: לייבל כבר עמד עם רגל אחת על המדרגה של הרכבת. מאטיס משך אותו ברוורס. לייבל נדהם וגמגם: אמה... ילדים רעבים... אמריקה... מסתבר שלייבל מתכנן כבר מזמן להגר לארה"ב, מה שהיה חסר לו זה רק כסף. משנפלה לידו ההזדמנות, לא המתין רגע אחד מיותר ויצא לדרך. באכסניה של איזיקוביץ, לשם חזרו איתו, הצליח לייבל "לשחזר" 96 רובל בלבד. ארבעה הוא כבר בזבז על כרטיס הרכבת. הכסף היה תלוי על צווארו, כמו קמיע לישועה... איזה עונש מגיע לברנש? מאטיס וטוקצ'ינסקי ערכו דיון-חירום, לתומה הוחלט לטפל בו בשני שלבים. שלב ראשון: לשחזר את לייבל בלא לערב את גורמי הקהילה היהודית, וכמובן שלא את המשטרה הגויית. את השלב השני הם דחו קצת, אך לא ארך הזמן ולייבל קיבל מהם את כל הסכום הנצרך לו להגירה לארה"ב... מסתבר, במקום לתכנן איך להעניש את הברנש, ארגנו עבורו השניים מגבית קטנה. בתוך תקופה קצרה הגיע לעיירה מכתב מאמריקה, בו מבשר לייבל על הגעתו בשלום, ופיו מלא תודה והכרת טובה לנשמות הטהורות, שבמקום לנקום בו - שיקמו אותו. הוא השיג את היעד שלו מספף כשר, והם זכו לחלק בעולם הבא... (מרשימות זכרונותיו של בן העיירה, שמשוין ברעוויה ממקסיקו). (גיליון 'איש לרעהו' - שבועות)

מרן רבי אהרן יהודה לייב שטיינמן צוק"ל - כד כסלו תשע"ח

הדבר היה בשנת תשע"ח באחד מסבבי מטיח-הטילים שנחתו על העיר שדרות. בית בקצה העיר ברחוב המכבים ספג פגיעה ישירה, ובני המשפחה בנס גדול יצאו רק בפציעות קלות. הרב מיכאל זאדה, רכו 'לב לאחים' בעיר, נקלע לאירוע ושמע את השיח הנרגש בין השכנים שהתאספו במקום. היתה זו סייעתא דשמיא. סיפר בשיחה מיוחדת לביט"ש שב"ק של יתד נאמן (סוכות תשע"ז). אני שומע את בעל הבית אומר שה'צבע אדום' אינו יעיל כלל כנגד מתקפת הטילים הנוראה, וכל ההגנות שעשו כאן עלינו ועל בנינו לא עומדות במבחן המציאות. השכנים שבאו לראות את המתרחש היו אף הם בדילמה, והדאגה כרסמה את ליבם. ואז כסייעתא דשמיא הביק רעיון במוחי. אמרתי להם: במקום שנסתמך על הצבע אדום, אני מציע לכם הנהגה מעולה יותר הנקראת "ענני כבוד"... נעשה שיעור תורה קבוע בבית, נביא את כל המעוניינים להתקרב ולהינות מעט מאור התורה, וזה לבטח יגן עלינו יותר מהאזעקות. להפתעת, קם שכן בשם יובל, המתגורר בבית סמוך, ואומר שהיות ובבית לידו נפל טיל וגם בצד השני בסמוך ירד טיל אימתני, ואילו ביתו ב"ה ניצל - הוא רוצה לקבוע את שיעור התורה אצלו. וכך למחרת היום קבענו שיעור תורה אצל יובל ה"י. עד מהרה התמלא השיעור בכארבעים לומדים שהגיעו דבר יום ביומו. בגלל החששות מהאזעקות והטילים, הלכתי במיוחד עם הרב אליעזר טרובקין ה"ה והגענו לבית מרן ראש הישיבה הגרא"ל שטיינמן, ושאלנו אותו אם זה בגדר סכנה להגיע מדי ערב לשיעור. הסברנו לו שזוהי יתרה ללכת בשעות הערב בחצות העיר, אבל מאידך התושבים כולם חשים שקירובם לעולמה של תורה הנעשית ע"י שיעור תורה זה, היא המגנה יותר מכל עליהם, ולכן הם מאד חושקים בהמשך השיעור. ראש הישיבה חשב מעט ואמר: רצוי שימשיכו את השיעור, כי כבר אמרו חכמינו שתורה מגנא ומצלא, ואין דבר בצידי יותר מהתורה המגינה ומצלת מן היינו הפורענות. חזרתי לעיר וסיפרתי לתושבים את תשובתו של מרן ראש הישיבה, וזה הביא עוד אנשים להצטרף לשיעור. באחד הערבים אירע מופת של ממש. בעודי מוסר את השיעור החלה לפתע להישמע אעקת צבע אדום. רצינו להיכנס לחדר הפנימי שהוא בטוח יותר, אבל החדר היה קטן מלהכיל את כל משתתפי השיעור - כארבעים לומדים. בהתאם להוראות של מרן אמרתי להם כי אם התורה מגנה ומצילה עלינו - נישאר כולנו כאן ונמשיך ביתר שאת בלימוד התורה בשקיעות, וכך נוכל להינצל בזכות התורה שלא יישמע עוד ושבב בגבולנו. לאחר דקות ספורות שמענו 'בום' אדיר. היה קול נורא בכל הבית ורעד נוראה, כאילו טיל פגע במקום. נודע לנו שנחת טיל בצמוד לבית מאחור, והחדר הפנימי בו היינו אמורים לשהות על פי דרך הטבע - נפגע ממש. לו היינו נדחקים שם כולנו בצפיפות, התוצאה היתה הרת אסון ח"ו.

הסיפור שלפנינו, שהענו מפי בעל המעשה - הרה"ג ר' ירחמיאל צוקר שליט"א, מספר צוקר שליט"א: כשהוקמה ישיבת 'שערי בינה' באשדוד נכנסנו אל מרן הגרא"ל שטיינמן צוק"ל לבקש שיבוא לישיבה למסור דברי חיוזוק. והיות ואז נולד לי בני הקטן, ביקשתי שבאותה הדומנות הוא ישמש כסנדק לבני. מרן ז"ל נתן את הסכמתו, ונקבע יום הגעתו לישיבה ביום הבריית. יום לפני הבריית התינוק לא אכל מאומה, ובערב היה אפטי. חששנו מאוד ונסעתי עמו לביה"ח מעיני הישיעה. הרופאים במבט ראשון ממש לא ראו שניתן יהיה לעשות לו ברית מחר. הרופא אמר שעד שהילד לא יאכל לפחות 40 מ"ל הוא לא ישתרר אותו, ואני הייתי במתח רב שאחמץ את הזכיה הגדולה שמרן ישמש כסנדק. ניסיתי פעם אחר פעם להאכיל אותו אך הילד סירב. קרוב לשעה 10:00 בלילה צלצל אלי הרב נחום דיאמנט שליט"א - המוהל, ושאל אותי האם מחר יש ברית. שאלתי האם יש לו רוח הקודש... והוא ענה שקיבל טלפון מהרב סחייק (מחבר הספר 'מוקנים אתונות') מבית מרן רה"י, והוא שאל בשם רה"י האם תהיה ברית מחר [איני יודע מאיפה ידע מלך ברנן], ולכן הוא שואל מה מצבנו. אמרתי לו שהרופאים מבקשים שנישאר עוד שעתים למעקב רק ואי יידעו. לאחר מספר דקות התקשר אלי הרב סחייק, ואמר שמרן רה"י ביקש להגיד לי שלא אדאג, הוא בכל מצב יהיה סנדק אצל בני...! הדברים נפלאים למתבונן: רבנו, שכל העולם על ראשו, חשב על כך שמסתמא אני מוטרד מכך שאם תידחה הבריית אחמץ את ההזדמנות, ושכל במיוחד להרגיע אותי! אני חסדי, מששמעתי שמרן אמר שבכל מצב הוא יהיה הסנדק, הכנתי לתינוק בקבוק חדש וניסיתי להאכילו. ולפלא, תוך דקות אכל התינוק 90 מ"ל! לאחר עשר דקות בדק אותו רופא ואמר שהכל בסדר! והברית התקיימה בזמן כאשר רה"י משמש כסנדק. (דרשו)

© כל הזכויות שמורות. לקבלת הגיליון בדוא"ל, לתגובות, הערות, הקדשות, ולכל עניין אחר: 052-719-40-51 @GMAIL.COM 27178090 או כפול 052-719-40-51 נא עזרו ליכות את הרבים בדברי תורה ושלום הבית מאור.